

04
ЛИСТОПАДА
2018

ХАРКІВСЬКА ФІЛАРМОНІЯ
ВУЛ.РИМАРСЬКА, 21

ВХІД ВІЛЬНИЙ
18:30

КОНЦЕРТ-РЕКВІЕМ

ПРАВЕДНАЯ ДУШЕ

85

РОКІВ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ
1932-1933 РОКІВ В УКРАЇНІ

ВИКОНАВЦІ:

ХОРОВА КАПЕЛА ІМЕНІ ПАВЛА ЧУБИНСЬКОГО
АКАДЕМІЧНИЙ СИМФОНІЧНИЙ ОРКЕСТР ХАРКІВСЬКОЇ ФІЛАРМОНІЇ

СОЛІСТИ:

заслужена артистка України
ОЛЕНА ШИНАЛЬ (сопрано)
СЕРГІЙ ШАПОВАЛ (тенор)
АННА ЛАБУТЬ (меццо-сопрано)
АЛІНА ПОГОСОВА (дискант)

ЧИТЦІ:

ОЛЕГ ЧОРНОЩОКОВ
НАТАЛІЯ ЗУЩЕНКО
АНДРІЙ КУЗНЕЦОВ

В ПРОГРАМІ:

ХОРОВІ ТВОРИ В.ЗУБИЦЬКОГО,
С.РАХМАНІНОВА, М.ШУХА
ДИРИГЕНТ – ДМИТРО РАДИК
ЗАСЛУЖЕНИЙ ДІЯЧ МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ

Е.Л.УЕББЕР «РЕКВІЕМ»

ДИРИГЕНТ – ЮРІЙ ЯНКО
ЗАСЛУЖЕНИЙ ДІЯЧ МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ

ЗА ПІДТРИМКИ:

УКРАЇНСЬКИЙ
КУЛЬТУРНИЙ
ФОНД

БОРИСПІЛЬСЬКА
РАЙОННА ДЕРЖАВНА
АДМІНІСТРАЦІЯ
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Голодомор – це геноцид української нації в 1932-1933 роках скоєний керівництвом Радянського Союзу з метою упокорення українців, остаточної ліквідації українського спротиву режиму та намагань побудови самостійної, незалежної Української Держави. За офіційними даними **знищено понад 7 мільйонів осіб на території УРСР та 3 мільйони осіб поза її межами**, в регіонах, які історично були заселені українцями: Кубань, Північний Кавказ, Нижнє Поволжя, Казахстан.

Після поділу території України в середині XVII ст. між Річчю Посполитою та Московським царством протягом наступних двох століть українська нація не мала власної державності, через що зазнавала політичних, економічних, національних, культурних утисків. Потужна русифікація, шовінізм та політика ототожнення українців з російським народом (ідентифікація України як частини Росії – Малоросія) не знищили української національної свідомості. Українці дуже гостро відчували свою відмінність від росіян і протягом століть вели перманентну визвольну боротьбу. Та тільки в 1918 році вдалося створити Українську Державу – Українську Народну Республіку і об'єднати українські території.

У XX столітті незалежна Українська Держава протрималась лише кілька років, борючись із постійними зазіханням та втручанням у внутрішні справи країни ззовні. Після третьої окупації на українських землях, які входили до складу Російської імперії, російські більшовики встановили радянську владу за допомогою сили та маріонеткових урядів.

30 грудня 1922 року було утворено **Союз Радянських Соціалістичних Республік**, до якого увійшла і Українська Соціалістична Радянська Республіка.

З утвердженням комуністичного режиму відбулись помітні зміни у суспільному, громадсько-політичному та соціально-економічному житті України, що торкнулися, насамперед, традиційного села. Радянська влада насаджувала українському народові нові звичаї, нові обряди, змушувала відрікатися від свого минулого, забути своє походження. Відбулось згортання українізації. Розпочався наступ на духовне життя українців.

У **1928 році** керівництво СРСР оголосило **курс на колективізацію**, за рахунок об'єднання індивідуальних приватних селянських господарств в колективні господарства державної власності. Кожному селянину нараховувалась певна кількість трудоднів, за відробіток яких платили натуральним продуктом. Однак, трудодні були настільки мізерними, що позбавляли селянина можливість прохарчувати себе і свою родину. З огляду на потужне почуття індивідуалізму українських землеробів, в Україні політика насадження колгоспної системи отримала спротив. Тому селян насильно заганяли у колгоспи шляхом примусу, терору та пропагандистської війни з незгодними, на яких режим вішав ярлики «куркулі», «буржуазні націоналісти», «контрреволюціонери» та знищував цих людей.

Політика радянського режиму викликала опір з боку українського народу. Історики зафіксували **близько 4-х тис. масових виступів селян на початку 1930-х років проти колективізації**, політики оподаткування, пограбування, терору та насильства.

Небезпеку бунтів та повстань для існування СРСР добре усвідомлювали у Кремлі. Й. Сталін та його соратники. Не бажаючи втрачати Україну, радянський режим вибудував план винищення частини української нації, що був замаскований під плани здачі хліба державі. Йшлося про повне вилучення всіх запасів зерна, а потім конфіскацію інших продуктів харчування та майна в якості штрафів за невиконання плану здачі хліба. Перетворивши Україну на територію масового голоду, режим перекрив всі шляхи до порятунку. Селянам України та Кубані було заборонено виїжджати до міст, до Росії і Білорусії. 22,4 мільйони людей було фізично заблоковано в межах території Голодомору.

У 1932 р. для України було встановлено нереальний до виконання план хлібозаготівель у 356 млн. пудів хліба. Для затвердження цього плану до Харкова прибули найближчі соратники Сталіна – Каганович і Молотов, які були добре проінформовані про розпал голоду вже в першій половині 1932 року в Україні. Геноцид було організовано і вчинено шляхом узаконення насильницьких дій та масового вбивства. Близько 400 архівних документів підтверджують це.

На початку 1930-х років політика колективізації в Україні зазнала краху. Селяни масово покидали колгоспи та забирали своє майно: худобу, інвентар, зароблене збіжжя. Для репресивного режиму держави режим 7 серпня 1932 року прийняв постанову, яка в народі отримала назву «закон про п'ять колосків». Постановою ЦВК і РНК СРСР «Про охорону майна державних підприємств, колгоспів і кооперації та зміцнення суспільної (соціалістичної) власності» все колгоспне майно прирівнювалось до державного і за його розкрадання було встановлено жорстоке покарання. Цим законом держава карала голодних селян за збирання в полі залишків урожаю ув'язненням на 10 років з конфіскацією майна або розстрілом. Даною постановою було організовано спеціальні групи людей, які здійснювали обшуки населення з метою насильницького вилучення зерна. Такі обшуки супроводжувались терором, фізичними та моральними знущаннями над людьми.

Наступним геноцидним рішенням стало встановлення **натуральних штрафів** – право держави забирати у селян не лише зерно, а й усі продукти харчування та майно, яке можна було продати або обміняти на їжу. З метою посилення голоду в Україні політбюро ЦК КП(б)У під тиском Молотова 18 листопада 1932 року ухвалило постанову, якою було запроваджено специфічний репресивний режим – «**чорні дошки**». Занесення на «чорні дошки» означало фізичну продовольчу блокаду колгоспів, сіл, районів: тотальне вилучення їжі, заборона торгівлі і підвозу товарів, заборона виїзду селян та оточення пункту військовими загонами, ГПУ, міліцією. У 1932-1933 роках режим «чорних дошок» діяв у 180 районах УСРР (25% районів).

Постановою ЦК ВКП(б) і Раднаркому СРСР від 22 січня 1933 року за підписами Сталіна і Молотова **заблоковано українців в межах голодуючої території**, заборонивши виїзд із УСРР і Кубані за хлібом. До жодного іншого адміністративного регіону СРСР чи республіки подібних рішень не було застосовано.

Навесні 1933 року смертність в Україні набула катастрофічних масштабів. Пік Голодомору припадає на червень місяць: **щодоби мученицькою смертю помирало 28 тисячі осіб, щогодини – 1168 чоловік, щохвилини – 20 людей.**

Це все здійснювалось за наявності великих запасів зерна у централізованих державних резервних фондах та масштабного продовольчого експорту. Сталінський режим проголосив голод в Україні неіснуючим явищем і на цій підставі відмовився від допомоги, яку пропонували численні неурядові організації, зокрема закордонні українські громади та Міжнародний Червоний Хрест. Ці дії підтверджують намір радянського керівництва знищити частину української нації у певно визначених режимом часових межах.

Радянська влада зробила все можливе, щоб приховати наслідки свого злочину. На місцях було заборонено фіксувати реальну кількість смертей. Сьогодні виявлено таємні списки деяких сільрад з переліком померлих в 1932-1933 роках. Ці списки в двічі перевищують офіційні дані. Існувала заборона записувати причину смерті «голод», тому в актах про смерть вказано «від тифу», «виснаження», «від старості». В 1934 році всі книги ЗАГС про реєстрацію смертей були передані до спеціального відділу ГПУ.

Радянський Союз переконав міжнародну громадськість «не побачити» масове вбивство українців за допомогою пропаганди, підкупів окремих журналістів. Однак, були публіцисти, які писали правду, збереглися звіти послів, дипломатів. Режим вжив ряд заходів, щоб стерти пам'ять про вбивство понад 7 мільйонів українців. Але пам'ять народу є незнищеною...

Тепер, коли Україна є незалежною державою, наш громадянський обов'язок вшанувати пам'ять мільйонів невинно вбитих українців у 1932-1933 роках. **Кожен День пам'яті жертв Голодомору – це нагадування нам про відповідальність за недопущення ненависті, насильства і геноциду в майбутньому та відстоювання людської гідності, прав і свобод.**

За матеріалами Національного музею «Меморіал жертв Голодомору»

В. ЗУБИЦЬКИЙ – Т.ШЕВЧЕНКО «ПРАВЕДНАЯ ДУШЕ»

Все упованіє моє на Тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіє Твоє, все упованіє моє на Тебе, Мати, возлагаю.
Святая сило всіх святих, Пренепорочная, Благая!
Молюся, плачу і ридаю: воззри, Пречистая, на їх,
Отих окрадених, сліпих Невольників.
Подай їм силу Твого мученика-Сина,
Щоб хрест-кайдани донесли до самого, самого Краю.

Праведная душе! Прийми мою мову, не мудру, та щиру.
Прийми, привітай.
Не кинь сиротою, як кинув діброви, прилини до мене, хоч на одне слово,
Та про Україну мені заспівай!

Достоинопетая! Благаю! Царице неба і землі!
Вонми їх стону і пошли благий кінець, о Всеблагая!
А я, незлобний, воспою, як процвітуть убогі села,
Псалмом і тихим, і веселим святую доленьку Твою.

М. ШУХ – М.БОРОВКО «ВЕЛИКА ЄКТЕНІЯ»

Благослови, Владико. Миром Господу помолимся.
Господи, помилуй...

За нашу пам'ять і нашу віру, за надію на мир і спокій,
на процвітанн'я і розбудову рідної землі нашої.

За небеса світів і спасіння душ невинно уб'єнних у літа минулі,
забраних голодоморами і ненароджених в горі.

За святість храму душі, де висвітлені променями пам'яті лики пращурів наших,
що дали і боронили життя своїх дітей і виколисували їхнє щастя.

Господи, помилуй...

За ту духовну криницю, що напуває нас і не дає пересохнути ріці часу.

*Цвєохнув батіг громовиці – якій долі прихилиться.
Чи викопає з-під порогу клумачком зерна тривогу
І гуртом на призьбі сісти, бо не буде чого їсти.
Думки тріснула струна – тільки в чім дітей вина!?
Господи, помилуй...*

За правду чисту, що пробилася крізь граніти брехні і ошуканства.

За істину збережену і відкриту благородними серцями.

За велич подвигу і праведників, і грішників.

*Ті зернини батько сів, щоб не бачили сусіди.
Собою заволочив. І спочив...
А було на кожній лаві й на печі по троє.
Довго тхнуло в нашій хаті і смертю, і лєм.
А як жали святе жито. Мало хто побачив...
Тридцять третій. Тридцять третій – чорний ворон кряче.
Господи, помилуй...*

За боголюбиву і Богом бережену Україну, за її багатостраждальний народ,
що приносить і приносив себе в жертву на вівтар Свободи і Віри.

*Повернулася у глупу пору: діти сплять.
Злидні зсипали у комору – світ заслаб.
Понесла на базари вутлі, що змогла.
Залишилися діти пухлі – край села:
Три сестрички сидять на призьбі. Хата – плаче.
А на вулиці в чорній ризи ворон кряче.
Господи, помилуй...*

За пам'ять нашу і пам'ять вічну закарбовану в селах вимерлих і містах витолочених.

*Три сестрички сидять на призьбі. Маму ждуть.
А по вулицях ходить призвід – чорний дух.
Насилає нужду і голод, сіє страх.
Мама збіжжя зібрала в город – крах.
Понесла на базари вутлі, що змогла.
Три сестрички сидять на призьбі. Літ імла.
Господи, помилуй...*

За благодатне поліття, за врожай плодів людських, за страждання і болі приречених,
але не скорених, непохитних у вірі і любові до рідної землі.

Господи, помилуй...

За подорожніх, що шукають дороги до Себе,
за їх спасіння і воскресіння, за віру, що та дорога єдина і праведна.

Господи, помилуй...

За визволення від журби, гніву, сумніву...

*Дороги вибираємо не ми.
Всевишній обирає нам дороги.
Цілує в чола і вруча тривоги,
Аби були серед людей людьми.
Господи, помилуй...*

Пресвятую, пречисту, благословенну, славну і єдину нашу Україну
з усіма її святощами і святинями, з усіма закатованими і убієнними.

Господи, помилуй...

За мир, злагоду, за розквіт і благополуччя. За віру нашу і націю!
За всіма святыми пом'янувши, себе і один одного, і все наше життя віддамо.
Тобі, Господи.

С.РАХМАНІНОВ «НЬИНЕ ОТПУЩАЕШИ»

Ньине отпущаеши раба Твоего, Владыко, по глаголу Твоему, с миром;
Яко видеста очи мои спасение Твое, еже еси уготовал пред лицем всех людей,
Свет во откровение языков, и славу людей Твоих Израиля. (Лк.2:29-32)

М.ШУХ «ТИХА МОЛИТВА»

I. Requiem - Kyrie

Requiem aeternam dona eis, Domine,
Et lux perpetua luceat eis!
Te decet hymnus, Deus, in Sion,
Et tibi reddetur votum in Jerusalem.
Exaudi orationem meam, ad te omnis caro veniet.

*Вічний спокій даруй їм, Господи,
І вічне світло нехай світить їм!
Тобі співають хвалебні пісні, о Боже, в Сіоні,
Шанують Тебе в Єрусалимі.
Почуй молитву мою, до Тебе вертається всяка плоть.*

**Kyrie, eleison. Christe, eleison.
Kyrie, eleison.**

*Господи, помилуй. Христос, помилуй.
Господи, помилуй.*

II. Dies irae

Dies irae, dies illa solvet saeculum in favilla,
Teste David cum Sibylla.
Quantus tremor est futurus, quando iudex est venturus,
Cuncta stricte discussurus.

*День гніву, день цей звільнить із праху покоління,
За свідченням Давида та Сивілли.
Який безмежний жах охопить нас,
Коли прийде Суддя і правдиво все розсудить.*

Tuba mirum spargens sonum
Per sepulcra regionum,
Coget omnes ante thronum.
Mors stupebit et natura,
Cum resurget creatura,
Judicanti responsura.
Liber scriptus proferetur,
In quo totum continetur,
Unde mundus judicetur.
Iudex ergo cum sedebit,
Quidquid latet, apparebit,
Nil inultum remanebit.
Quid sum miser tunc dicturus?
Quem patronum rogaturus?
Cum vix justus sit securus?

*Труби надзвичайний звук
Пронесеться над кладовищами,
Скликаючи всіх до Престолу.
Смерть відступить і природа завмре,
Коли творіння повстане на суді відповідати.
Книга писана відкритою буде.
В ній міститься все для суду над світом.*

*Отже, коли Суддя постане,
Все приховане буде явним,
Ніщо не лишиться безкарним.
Що я, нещасний, скажу тоді?
Кого прикличу в захисники,
Якщо навіть праведники будуть в небезпеці?*

III. Rex tremendae

**Rex tremendae majestatis,
Qui salvandos salvas gratis.
Salva me, fons pietatis!**

*Царю приголомшливої величі,
П'ятуєш тих, хто шукає порятунку.
Спаси мене, джерело милосердя!*

IV. Recordare

**Recordare, Jesu pie,
Quod sum causa tuae viae:
Ne me perdas illa die.
Quaerens me, sedisti lassus;
Redemisti crucem passus.
Tantus labor non sit cassus.
Juste judex ultionis.
Donum fac remissionis,
Ante diem rationis.**

*Згадай, милостивий Ісусе,
Що я причина твоїх мук:
Не полишай мене в той день.
Сповідуючи мене Ти знеслиш;
На хресті Ти спокутував гріхи людські.
Жертва ця не буде марною.
О, Справедливий Суддя,
Даруй мені відпущення гріхів
Перед судним днем.*

V. Ingemisco – Lacrimosa

**Ingemisco tanquam reus, culpa rubet vultus meus;
Supplicanti parce, Deus.
Qui Mariam absolvisti, et latronem exaudisti,
Mihi quoque spem dedisti.
Preces meae non sunt dignae, sed tu, bonus, fac benigne,
Ne perenni cremer igne.
Inter oves locum praesta, et ab haedis me sequestra,
Statuens in parte dextra.**

*Зітхаю як винний, провина змушує мене тремтіти;
Змилуйся над тим, хто просить, Боже!
Той, хто виправдав Марію і розбійника вислухав,
Мені також надію дай.
Мої благання нікчемні, але Ти добрий,
Зроби милість, не спалюй вогнем пекельним.
Серед овець місце приготуй,
А від козлищ мене відведи, поставивши праворуч.*

**Confutatis maledictis,
Flammis acribus addictis,
Voca me cum benedictis!
Oro supplex et acclinis,
Cor contritum quasi cinis,
Gere curam mei finis!**

*Засудивши нечестивих,
Пекельним полум'ям їх покаравши,
Приклич мене з благословенними!
Молю смиренно та уклінно,
Серце скрушене як порошок,
Потурбуйся про мій кінець!*

**Lacrimosa dies illa,
Qua resurget ex favilla
Judicandus homo reus.
Huic ergo parce, Deus,
Pie Jesu Domine!
Dona eis requiem! Amen!**

*Повен сліз той день,
Коли повстане з праху,
Щоб бути засудженою, людина.
Людину провинну пощади, Боже,
Милостивий Господи Ісусе!
Даруй їй спокій! Амінь.*

VI. Offertorium

**Domine Jesu Christe, Rex gloriae!
Libera animas omnium fidelium defunctorum
De poenis inferni et de profundo lacu!
Libera eas de ore leonis!
Ne absorbeat eas tartarus, ne cadant in obscurum:
Sed signifer sanctus Michael repraesentet eas in lucem sanctam,
Quam olim Abrahae promisisti, et semini ejus.**

*Господи, Ісусе Христе, Царю слави!
Звільни душі всіх вірних померлих
Від пекельного вогню і безоднього озера.
Звільни їх від лев'ячої пащі,
Аби не поглинув їх тартар та не поринули вони у морок.
Але провідник Святий Михаїл хай поведе їх у вічне світло,
Яке обіцяв Ти Аврааму і нащадкам його.*

**Hostias et preces tibi, Domine,
Laudis offerimus. Tu suscipe pro animabus illis,
Quarum hodie memoriam facimus.
Fac eas, Domine, de morte transire ad vitam.
Quam olim Abrahae promisisti, et semine ejus.
Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth!
Pleni sunt caeli et terra gloria tua.**

*Жертви та благання Тобі, Господи, приносимо.
Прийми їх заради душ тих,
Кого ми сьогодні згадуємо:
Дай, Господи, їм від смерті перейти до життя,
Як Ти колись Аврааму обіцяв і нащадкам його
Свят, Свят, Свят Господь Бог Саваоф!
Повне небо і земля слави Твоєї.*

VII. Hosanna

**Hosanna in excelsis!
Benedictus, qui venit in nomine Domine.**

*Слава в вишніх!
Благословенний, хто йде в ім'я Господнє.*

VIII. Pie Jesu

**Pie Jesu, qui tollis peccata mundi,
Dona eis requiem.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
Dona eis requiem sempiternam.**

*Милостивий Ісусе, що береш на Себе гріхи світу,
Даруй їм спокій!
Агнець Божий, що береш на Себе гріхи світу,
Даруй їм спокій назавжди!*

IX. Lux aeterna

**Lux aeterna luceat eis, Domine,
Cum sanctis tuis in aeternum, quia pius es.**

*Нехай вічне світло ллється на них, Господи,
Навіки, бо Ти є милостивий.*

X. Libera me

**Libera me, Domine,
De morte aeterna in die illa tremenda,
Quando caeli movendi sunt et terra,
Dum veneris judicare saeculum per ignem.
Dies irae, dies illa,
Calamitatis et miseriae, dies magna et amara valde.
Requiem aeternam dona eis, Domine;
Et lux perpetua luceat eis.**

*Позбав мене, Господи,
Вічної смерті в той страшний день,
Коли небо і земля здригнуться,
І Ти прийдеш у вогні судити світ.
Я охоплений жахом в очікуванні дня розплати.
В той день – день гніву,
Катастроф, страждань, великий і жакливий,
Вічний спокій даруй їм, Господи,
І вічне світло нехай світить їм!*

ХОРОВА КАПЕЛА ІМЕНІ ПАВЛА ЧУБИНЬСЬКОГО

Хорова капела розпочала своє творче життя в 1989 році. Засновником цього непересічного колективу є народний артист України Олександр Зюзькін, який протягом 27 років залишався незмінним художнім керівником та диригентом капели. В 1991 р. капелі було присвоєно почесне звання «народна» та ім'я видатного українського вченого, етнографа та фольклориста П. П. Чубинського. За час свого існування аматорський колектив здобув міцну професійну репутацію і накопичив надзвичайно цінний досвід гастрольних виступів у різних країнах світу. Україна, Росія, Білорусь, Литва, Естонія, Польща, Фінляндія, Болгарія, Боснія і Герцеговина, Італія, Німеччина, Греція, Австрія, Швеція, Данія, Південна Корея, Сполучені Штати Америки – концерти капели скрізь проходили з величезним успіхом. Серед найвагоміших здобутків – Гран-прі IV Міжнародного хорового фестивалю в м. Бієліна (Боснія і Герцеговина, 2005 р.), золотий диплом V Міжнародного хорового конкурсу ім. Р. Шумана (м. Цвіккау, Німеччина, 2006 р.), золотий диплом I Американського міжнародного хорового конкурсу в м. Сент-Луїс (США, 2010 р.), срібна медаль VII Всесвітньої хорової олімпіади (м. Цинциннаті, США, 2012 р.), срібна медаль I Європейського хорового чемпіонату (м. Грац, Австрія, 2013 р.) та ін.

З 2017 року художній керівник і диригент капели – заслужений діяч мистецтв України Дмитро Радик.

АКАДЕМІЧНИЙ СИМФОНІЧНИЙ ОРКЕСТР ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ФІЛАРМОНІЇ

Історія оркестру починається в 1929 році, як провідного колективу Всеукраїнського радіокомітету. 14 жовтня 1929 року, після заснування філармонії, оркестр отримує статус філармонійного. Перше десятиліття існування оркестру було ознаменоване співпрацею з відомими диригентами К. Зандерлінгом та Г. Адлером (Німеччина), Ф.Штідрі (Австрія), Е.Сенкаром (Угорщина). Один з найцікавіших періодів творчого життя колективу пов'язаний з діяльністю на посту головного диригента народного артиста РРФСР І.Гусмана (1946-1957 рр.). В ці роки з оркестром виступали всесвітньо відомі піаністи Е.Гіельс, С.Ріхтер, проводились авторські концерти композиторів Д. Шостаковича, А. Хачатуряна, Д.Кабалевського. Особливою сторінкою творчої біографії колективу та стимулом для справжнього творчого зростання була співпраця з талановитим диригентом В. Жорданія (1976-1983 рр.). В 1977 р. симфонічний оркестр став дипломантом Всесоюзного конкурсу. В 2006 р. – отримав звання «академічний». Колектив постійно бере участь в міжнародних форумах класичної музики – «Київ Музик Фест», «Харківські асамблеї», «Рахманінов та українська культура», «Kharkiv contemporary» та ін., успішно гастролює містами Іспанії, Франції, Німеччини, Бельгії, Португалії та інших країн.

З 2001 р. художній керівник і головний диригент оркестру – заслужений діяч мистецтв України Юрій Янко.

